

## POSTANOWIENIE

Dnia 7 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 7 stycznia 2019 r.

sprawy **I. C.**

uniewinnionej od czynu z art. 212 § 1 k.k. w zw. z art. 212 § 2 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki prywatnej

od wyroku Sądu Okręgowego we W.

z dnia 22 grudnia 2017 r., sygn. akt II Ka [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego we W.

z dnia 12 czerwca 2017 r., sygn. akt II K [...]

### **p o s t a n o w i ł:**

**1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**

**2) obciążyć oskarżycielkę prywatną G. N. – K. kosztami  
postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy we W. po rozpoznaniu apelacji pełnomocnika oskarżycielki prywatnej, zarzucającej obrazę art. 7 k.p.k., utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego we W., który uniewinnił oskarżoną od zarzutu dokonania czynu z art. 212 § 1 k.k. w zw. z art. 212 § 2 k.k., opisanego w ten sposób, że w dniu 22 stycznia 2015 r. we W., umieściła na portalu internetowym wpis określonej treści, czym pomówiła oskarżycielkę prywatną o takie postępowanie, które mogło ją poniżyć w opinii publicznej i narazić na utratę zaufania potrzebnego dla zajmowanego stanowiska.

W kasacji pełnomocnik zarzucił rażące naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć wpływ na treść wyroku Sądu odwoławczego, to jest:

„1. art. 449 § 2 k.p.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na rozpoznaniu apelacji przez Sąd Okręgowy we W. jednoosobowo, podczas gdy przedmiotowe postępowanie jest postępowaniem z oskarżenia prywatnego, a w konsekwencji to oskarżyciel prywatny wnosił akt oskarżenia, a zatem sprawa powinna zostać rozpoznana w składzie 3 sędziów - tak jak uczynił to Sąd Okręgowy we W. w wyroku z dnia 5-10-2016 r. w sprawie II Ka [...] - i tak jak nakazuje art. 29 § 1 k.p.k.,

2. art. 438 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku i uznanie, że sąd *a quo* nie naruszył reguł wyrażonych w art. 7 k.p.k. dokonując oceny dowodów, podczas gdy sąd *a quo* naruszył reguły dotyczące oceny dowodów wyrażone w art. 7 k.p.k., a sąd *ad quem* te wadliwe ustalenia zaakceptował i uczynił własnymi, a w sprawie istnieje łańcuch poszlak wskazujący, że sądy *a quo* i *ad quem* dokonując oceny dowodów naruszyły reguły wynikające z art. 7 k.p.k.,

3. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. oraz art. 458 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez lakoniczne odniesienie się przez sąd *ad quem* do dowodu z opinii biegłego, przeprowadzonego z urzędu przed sądem *ad quem* i ograniczenie się do wniosku, że inne osoby mogły dokonać wpisu za pośrednictwem sieci oskarżonej (str. 6 pierwszy akapit uzasadnienia), podczas gdy treść tej opinii wyraźnie wskazuje, że złamanie hasła do sieci oskarżonej jest trudne i wymaga wiadomości specjalnych, a w konsekwencji potwierdza to twierdzenia oskarżycielki, a nie przyjętą linię obrony przez oskarżoną”,  
po czym wniósł o uchylenie obu wyroków i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga kasacyjna okazała się oczywiście bezzasadna, co upoważniało do oddalenia jej na posiedzeniu (art. 535 § 3 k.p.k.).

Ad. zarzutu z pkt 1) szereg judykatów Sądu Najwyższego przywołanych w kasacji, stwierdzających, że w myśl art. 29 § 1 k.p.k. sąd w składzie trzyosobowym rozpoznaje apelacje, odnosi się do procedowania w sprawach o wydanie wyroku

łącznego, a więc nie w sprawach z oskarżenia prywatnego. Natomiast w orzeczeniach najwyższej instancji sądowej wydanych na kanwie tych ostatnich spraw jednoznacznie stwierdzono, że apelacje od wyroków zapadłych w postępowaniu prywatnoskargowym są rozpoznawane przez składy jednoosobowe (zob. postanowienie z dnia 23 września 2016 r., III KK 41/16 - OSNKW 2016, z. 12, poz. 81, wyrok z dnia 18 października 2016 r., III KK 151/16 - Lex w 2142560, postanowienie z dnia 26 kwietnia 2018 r., V KK 401/97 – OSNKW 2018, z. 9, poz. 60). Podzielając argumentację zawartą w tych orzeczeniach, zauważyć także należy, że kasacja nie sformułowała zarzutu wystąpienia tzw. bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 2 *in princ* k.p.k. („sąd był nienależycie obsadzony”), a jedynie podnosiła naruszenie art. 449 § 2 k.p.k. W takim wypadku twierdzenie o innym niż wskazanym w art. 439 k.p.k., naruszeniu prawa procesowego wymaga wykazania, iż było rażące i mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku Sądu odwoławczego, zaś tego zadania kasacja nie podjęła się.

Ad. zarzutu z pkt 2) za sformułowaniem i tego zarzutu nie poszło wykazanie spełnienia powyższych warunków skuteczności kasacji, jak wymaga tego dyspozycja art. 523 § 1 k.p.k. Skarga ogranicza się do polemiki; obecnie z wywodami Sądu odwoławczego, przy czym budowa tego zarzutu przez podnoszenie najpierw, że to Sąd I instancji naruszył reguły oceny dowodów zawarte w art. 7 k.p.k., zmierza do wywołania ponownej kontroli apelacyjnej rozumowania tego Sądu, do czego przecież nie jest uprawniony Sąd kasacyjny. Wspomnieć jedynie można, że Sąd Okręgowy również miał w polu uwagi okoliczności wyspecyfikowane w drugiej części uzasadnienia skargi kasacyjnej.

Ad. zarzutu z pkt 3) eksponuje się nim fragment wypowiedzi biegłego mający przemawiać za sprawstwem oskarżonej, natomiast pomija okoliczność istotniejszą z jego opinii, że inkryminowany wpis nie musiał być dokonany z jej komputera. Sąd Okręgowy tej kwestii poświęcił wywód przekonujący o braku zamkniętego łańcucha poszlak wymaganego dla przypisania oskarżonej zarzucanego czynu. W kasacji znów zaniechano wykazania, że nawet jeśli doszło do rażącego naruszenia art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., to mogło ono w tej sytuacji mieć wpływ, i to istotny, na treść zaskarżonego wyroku.

Na koniec zasygnalizować trzeba, że art. 438 k.p.k. to zbiór podstaw odwoławczych, a nie możliwych uchybień sądu apelacyjnego. Wskazywanie zatem któregoś z punktów tego przepisu jako naruszonego przez Sąd odwoławczy, jest chybione.

Z przytoczonych względów oddalono kasację jako oczywiście bezzasadną.